

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 - Any IV-Num. 37 - Barcelona, dijous, 16 Juliol 1931 Impremta: Tallers, 43 - Preu: 10 cèntims

"y si catalanes descontentos apeleran a la fuerza, se les responderá con la fuerza".

Semblen mots d'agent provocador. Són del ministre d'Estat, Sr. Lerroux.

L'èxit de l'Estatut

Conflictes socials de vertadera importància... Sessió d'obertura de les Corts Constituents... Desastre econòmic d'Alemanya... Sí, sí; ho llegim, ho seguim amb interès; els conflictes socials fins amb angoixa. Però allò que vau apassionar l'opinió pública, allò que trobeu a totes les converses, a tots els diaris, és l'Estatut de Catalunya, és la discussió entorn de l'exponent dels nostres drets.

No és estrany. El redreçament de Catalunya s'orienta políticament cap a l'obtenció de les facultats que ara han estat aprovades per aclamació a la Generalitat de Catalunya, i que aviat ho seran pels Ajuntaments i per tots els catalans.

Aquell anhel que ha provocat tantes lluites, que ha ocasionat tantes persecucions, està a punt d'esdevenir una realitat. Ahir mateix, parlant amb els periodistes, Francesc Macià va dir que l'Estatut ja es pot considerar com aprovat.

Es un triomf, i allò que el fa més indiscutible, allò que demostra més la legitimitat de les nostres aspiracions de poble lliure i l'encert amb què han sabut concretar-les els que han redactat el document, és la unanimitat amb què ha estat aprovat per homes de tots els partits, és l'assenyament de tot Catalunya quant a la seva noblesa i el seu abast.

Tots els catalans que el llegeren amb atenció veuran com sense cap estridència verbal, que fóra innecessària i contraproduent, ni tampoc sense cap vacil·lació d'emorencia, Catalunya reclama amb serenitat, però amb fermesa, totes les prerrogatives de què gaudeixen els pobles federats més avançats del món.

Per a major comoditat de totom, fem arribar que no admetem originals que espontàniament siguin enviats. Un excés de reball ens priva de dedicar-hi l'atenció que nosaltres voldríem. No cal dir que molt menys ens acceptem crear correspondència sobre els escrits que, malgrat la nostra advertència, ens siguin enviats.

Madrid... Corts... Estatut...

Josep Terradellas, a l'aparell

Vaga de telèfons? Mentre ens en puguem servir... Piquem a la Generalitat:

—Terradellas?

—Jo mateix.

Ens arriba la veu—i endevinem el gest cordial—del jove diputat de l'Esquerra Republicana. Prosegueix:

—He arribat aquest matí. Un viatge llargueta.

—Madrid?

—Un ambient d'entusiasme i d'optimisme. Però...

—Però què?

—Nosaltres, els catalans, no podem pas sumar-nos incondicionalment a l'entusiasme de Madrid. És precisament a Madrid on ens hem de sentir més catalans que enlloc. Ni un sol moment hem de perdre de vista els ideals que informen la nostra actuació.

—Les Corts...

—Sí: un acte solemnis. El discurs d'Alcalá Zamora una peça admirable: de concepte, de forma, d'emoció oratòria. Però...

—Altra vegada el però?

—Potser jo sóc un home massa fred. Però el discurs del president passava al marge de totes les nostres inquietuds catalanes. Cap al·lusió a l'esperit de concòrdia que féu possible la República...

Per un moment el fil telefònic penja, buit de paraules. De seguida, però, torna a arribar-nos la veu d'en Terradellas.

—Es aquesta, naturalment, la meua impressió personalíssima. Com a diputat...

A l'encontre dels seus, nosaltres enviem uns mots.

—I l'Estatut?

—Sóc del tot optimista. Potser esperaven alguna intemperància, i això ha estat causa que el projecte produís a Madrid una immillorable impressió. És evident que alguns punts suscitaran discussions.

—Vinga, aquests punts.

—Són dos: justícia i ordre públic. No entenguéssiu, però, que ens refusen de ple les concessions en aquests ordres. Caldria potser discutir-les.

—Però passaran...

—Sí: passaran Sempre que els diputats catalans ens produim a Madrid exactament com ho fem a Barcelona. Res de fer el plorici. I ferma, que en cap cas no vol dir absència de cordialitat. A l'entusiasme desbordant de Madrid, posar-hi les reserves que ens inspira el nostre catalanisme.

—Comentaris madrilenys a l'Estatut?

—Gairebé no he tingut temps de recollir-ne. Puc dir-vos, però, que en

La participació catalana a l'Assemblea de Municipis de Madrid

Per i estructuració de la vida municipal

El mes que ve, convocada per la Unió de Municipis Espanyols se celebrarà a Madrid una Assemblea d'Ajuntaments d'Espanya que coincidirà amb les sessions de les Corts Constituents, l'ordre del dia de la qual contindrà, entre altres, els següents punts:

Definició del Municipi i abast de la declaració constitucional de la seva autonomia i mitjans de garantir-ne l'efectivitat en les condicions que estimin convenient establir en la Constitució de la República Espanyola.

Projecte de bases de la futura Llei municipal en consonància amb el projecte constitucional que regula la vida dels Municipis.

Supressió dels tributs del 20 per 100 sobre béns de propis i del 10 per 100 d'aprofitament forestal.

Sobre el primer extrem, la Unió de Municipis Espanyols, la vice-presidència de la qual, en representació de l'Ajuntament de Barcelona, el sotassistent ocupa, prepara una ponència, prenent com a base, el que disposen, en aquest esguard les més modernes constitucions del món. Quant a la

segona, ha estat enviat a tots els Ajuntaments un qüestionari redactat en termes molt amples, i ensem obligats per la dificultat de puntualitzar, en aquests moments, un sistema que constitueixi una única legalitat municipal. Amb les respostes que es rebien, el Consell directiu de la Unió de Municipis Espanyols, formant, ajudat per les personalitats que cregui convenient per la seva especialització en aquestes qüestions, la segona ponència, la finalitat de la qual no serà altra que presentar a l'Assemblea, com a basament per a la discussió, una idea regularment estructurada, evitant així la desorientació dels assembleístes.

En aquests moments en què el nostre Estatut permet totes les esperances en el que concerneix l'autonomia municipal, cal que els Ajuntaments catalans, conscients de la seva missió, no refusin la col·laboració amb la Unió de Municipis Espanyols per tal d'aconseguir que la futura legalitat municipal de la República garanteixi la màxima llibertat als Municipis d'Espanya, perquè puguin complir els

fins socials que els incumben i subministrar a llurs finances ingressos suficients per a proveir les necessitats dels pobles.

En els actuals moments, que mai com ara poden, per a nosaltres, qualificar-se d'històrics, cal que els representants de Catalunya escoltin totes les manifestacions que en l'esmentada Assemblea es facin: que s'assenyent de totes les iniciatives, de tots els parers, de totes les idees que es manifestin en l'Assemblea, i que recullin, per a un demà proper i gloriós totes les ensenyances i totes les experiències.

Els Ajuntaments catalans no han de faltar a l'Assemblea de Municipis que se celebrarà a Madrid el mes entrant.

Per conveniència i per patriotisme, cal assistir-hi. Almenys la presència dels Ajuntaments catalans palesarà davant de les municipalitats de tota Espanya, la potencialitat de les nostres corporacions populars i l'esperit de llibertat i sobirania que les anima.

PERE COMES CALVET

els medis periodístics ha causat molt bon efecte.

—I en els Ministeris?

—També. Els ministres que hem visitat han expressat llur voluntat d'arribar a l'aprovació íntegra de l'Estatut.

—La darrera pregunta: En quin moment les Corts discutiran l'Estatut?

—Simultàniament amb la Constitució. Almenys és aquesta la impressió que jo m'he endut de Madrid.

Un adéu stau d'ell i un de nostre es creuen a mig fil. Nosaltres afegim encara un agraïment que potser ja no li arriba. Terradellas ja deu haver abandonat l'aparell, i ens imaginem la seva figura traspassant els dintells gòtics de la Presidència.

A. A.

DIVISES ESTRANGERES

Llures, 50'90.
Francs, 41'10.
Francs suïssos, 203'65.
Francs belgues, 146'40.
Dòlars, 10'48 1/4.
Lires, 54'80.
Marcs, 2'32.
Pesos argentins, 3'20.

Telèfon
D'ESQUERRA REPUBLICANA
DE CATALUNYA
2 0 5 4 9

La dreta Republicana

Ara que és l'hora de l'esquerra, cal un perill pel bon govern del nostre poble la manca d'una veritable dreta republicana de Catalunya.

No existint aquesta, les antigues dretes monàrquiques usurpen el seu nom i pretenen substituir-la de fet. El poble no pot tolerar aquesta usurpació perquè no vol que actuïn dintre el clos de la República naixent aquests elements que enyoren la monarquia i els seus privilegis i estan sempre a l'aguait per tal de tornar a prendre al poble el govern de la cosa pública en profit propi.

La Lliga i els seus seguidors viuen dins la República en ple esverament: el fet republicà els espanta, els fa por el més petit canvi i no es cansen de predicar desordres, daltabaixos, catocismes i malvestats a balquena. La República no pot considerar com a dreta republicana aquest estol de desenganyats i pessimistes que no capen el canvi esdevingut dins la Península i esperen, no sabem si temorencs o venjatius, la fi catastròfica del règim republicà profetitzada per En Cambó en el sí dels homes més vidents de la plaça de la Cucurulla.

Una dreta republicana feta d'homes nous aplegat en un partit estructurat per actuar dins la República sense recels ni enyorances del que no pot tornar mai més, una dreta republicana que accepti com a definitiu el fet republicà dins la nostra terra i actuï per la consolidació de l'ordre nou que la nostra revolució política malda per establir és d'alta conveniència en l'estructuració del nou govern del poble i serà un ajut i un puntal per la definitiva vigència de les noves lleis contribuint a l'estabilització dels progressos revolucionaris realitzats per les esquerres.

Una veritable dreta republicana ha de tenir fe plena en l'esdevenidor de la nostra República i ha de saber emmarcar les forces conservadores catalanes dins el marc de la República posant els serveis llurs a profit de l'ordre nou, combatent llur pessimisme eixorc i llur esquerra enyorança de poders i privilegis que han de sacrificar pel triomf de la llibertat i la justícia individual i col·lectiva que exigeix un peu de perfecta igualtat de tots els estaments, col·lectivitat i individus.

Una veritable dreta republicana ha de vetllar per la conservació de moltes coses necessàries que nosaltres, l'esquerra, amb l'impetuosa fornicació envers l'ordre nou instaurador de la plena llibertat i de la justícia social a casa nostra, haurem fet caure indugudament barrejades amb l'embaïllum d'injustícies, privilegis, tiranies i opressions que s'oposen a la nostra victòria.

Una veritable dreta republicana cal que vulgui i sàpiga fer encaixar dins l'ordre nou, polític i enriquit les conquestes assolides per l'acció revolucionària de l'esquerra, que, avançant sempre en plena lluita, no té temps ni paciència per perfilar i arrodonir els seus guanys i les seves victòries.

Una veritable dreta republicana farà obra necessària i convenient aferrant els guanys de la revolució i aïduch podrà actuar de fre en el cas molt probable que, portats per la nostra combativitat i la nostra fe, avancéssim massa ràpidament fent perillar inconscientment els guanys ja obtinguts.

L'Esquerra creu necessària una dreta republicana, car aquesta podria actuar més llurament i avançar més decidida tret el destorb darrera seu d'un nucli pseudo-republicà que actua i parla com vuit anys enrera i com si a casa nostra no hagués passat encara el foc purificador de la nostra revolució en marxa.

Que no es planyin els antics elements de la Lliga si el poble els gira l'esquena i aïduch si el poble no els deixa parlar i actuar, perquè cal que compreguin que mentre actuïn de «derroistes» i preduïquin catàstrofes apocalíptiques es moguin dins la tònica monàrquica de vint anys enrera, el poble lliure, serà i optimista que viu i sent la revolució que li porta la llibertat i la justícia escombirà aquests cores malestrucs que s'atreveixen a voler cercar l'ordre nou que tots els republicans d'esquerra i de dreta tenim el deure de defensar i d'enfortir contra totes les romanalles del vell predomini borbònic.

J. RIERA I PUNTI

Hitler es considera l'home de la situació

Londres, 15.—En una entrevista concedida a un redactor de l'Agència United Press, a Berlín, Hitler ha declarat que la corrent ascendent del seu moviment és alterna amb la oia comunista que arrassarà completament a Europa. Ell està disposat a assumir el Poder en un moment donat.

La bogeria del tractat de Versalles —ha dit Hitler—, divideix el món en dues parts. Crec que en un moment donat, dec fer-me càrrec del Govern, perquè sóc l'únic que puc deturar els acontexaments extrems. Unicament hi ha dues sortides: o nostre moviment o el bolxevisme. Nostre principal fi seria assegurar la consolidació econòmica i política d'Alemanya, encara que tingués de recórrer a mitjans més radicals, la primera de les quals seria acabar el comunisme per tots els mitjans possibles.—Atlante.

L'Estatut, Catalunya i les Constituents

Si no fos a bastament esclatant la victòria de l'Esquerra Republicana de Catalunya del dia 28 del mes passat, el resultat de les eleccions de diumenge passat és sobradament definitiu i ha convençut fins els més repatants i primmirats.

Esquerra Republicana representa el sentir i el voler de Catalunya; el poble català es sent interpretat pel programa de reivindicacions individuals i col·lectives que defensa el nostre partit i en els moments difícils actuals, el poble, confiat, serà i ferm, fa via envers la llibertat sota el guiatge magnífic de Francesc Macià.

La força enorme que dona als diputats de l'Esquerra Republicana l'assenyament i la col·laboració de Catalunya sencera, els obliga a la màxima sinceritat.

El nostre poble ha donat el to exacte que han d'emprar els nostres diputats en les Corts Constituents. Pesa damunt dels nostres representants la responsabilitat de l'esdevenidor de Catalunya, i l'exemple de la nostra terra injectarà fe i entusiasme a la resta de les nacionalitats ibèriques i les esperonarà fins que, obeint el propi impuls, conquereixin, per elles mateixes, totes les reivindicacions i els drets que calen a un poble per viure dignament la seva pròpia vida. La nostra covardia, només la nostra feblesa, seria la causa de que aquestes terres magnífiques, plenes de possibilitats de totes menes, fossin esclafades per l'unitarisme maleït que propugnen encara individus de mentalitat inferior i sentiments despòtics.

La sort de l'Estatut de Catalunya determinarà la nostra pròpia sort. L'aprovació de l'Estatut pel poble, marcarà el ressorgiment de l'Estat Català.

L'assenyament o el refus de l'Estatut per les Corts Constituents només pot avançar o retardar l'acompliment de la voluntat del poble català, perquè, en la República, la sobirania pertany al poble, i fent ús de la seva sobirania, el poble pot desobeir les ordres anti-republicanes, vinguin d'on vinguin, que intentin disminuir l'eficàcia de la seva voluntat.

El nostre poble ha mostrat de manera insuperable on va i què vol, i ha dit ben clar que, com més destacada quedés en l'Estatut la seva personalitat, més sòlid serà el lligam de comprensió que la unirà amb la resta de la península.

Els nostres representants a les Corts

Constituents, en presentar l'Estatut de Catalunya, que conté el mínim de llibertats imprescindibles per a la vida del nostre poble, a més a més de la màxima sinceritat, els cal la màxima intransigència. Després de votar-lo el poble, ningú, per molt alt que estigui, no pot permetre que de l'Estatut en sigui exclosa una sola lletra. En la República —em plau repetir-ho—, la sobirania pertany al poble.

De la màxima intransigència dels nostres diputats, no podrà mai dir-se'n tossuderia ni xovinisme, perquè coincideix amb la màxima generositat i comprensió del catalanisme que ens guia.

El catalanisme nostre és tan fort i ferm i ha triomfat d'una manera magnífica, perquè no conté ni un bri d'egoisme, perquè l'amor que el nodreix abasta tot el món i fins ha arribat a ofegar tots els odis que volien fer néixer dins dels nostres cors els sembradors del mal, que tant de temps han governat aquestes malaurades terres nostres...

La fortitud del nostre catalanisme és feta de la humanitat que conté, i nosaltres, catalanistes fins al fons de la nostra ànima, estimem com el nostre millor triomf assolit fins avui l'ha venut aquella mala mena de catalanisme reaccionari que mercadajava amb l'amor a Catalunya, al mateix temps que pidolava l'ajut del poder central contra els catalans obrers que intentaven obtenir millores socials; aquella mala mena de catalanistes eren els nostres pitjors enemics i els millors col·laboradors del darrer Borbó. Eren els nostres pitjors enemics i enemics també de tots els pobles d'Espanya, perquè feien possible i s'esforçaven a mantenir tot un sistema de falsa unitat, que ha emplanat de misèria Andalusia, Castella, Múrcia i la majoria dels pobles hispànics.

El nostre catalanisme, després d'haver venut aquest catalanisme inhumana amb l'Estatut a la mà, com una arma redemptora, vol enderrocar la seva obra, vol destruir aquesta unitat contra natura, que, si subsistís, forçosament continuaria creant la pobresa en els pobles on la natura vessa gentilmente totes les riqueses.

El cavaller Jordi renéix en la nostra terra per a desllurar-la novament i mostrar als que sofreixen, el camí de la llibertat. L'Estatut assenyalava la primera fita d'aquesta ruta que mena al triomf.

Roc Boronat.

DE L'ESTRANGER

El conflicte entre Dinamarca i Noruega

El conflicte latent des de fa molt temps entre Noruega i Dinamarca a propòsit de la Groenlàndia oriental ha pres un caire imprevist amb la decisió del Govern de Noruega d'arreglonar-se preventivament aquest territori àrtic. Així, una qüestió sense cap importància quant a l'extensió del territori en litigi i de ben poca quant al seu valor econòmic planteja en aquest moment una qüestió de dret internacional que aquesta si que val la pena de tenir-la en compte.

El tractat de 1924 reconeixia a Noruega un dret d'exploració econòmica sobre aquests territoris situats entre el 70º i el 71º30' de latitud nord. El Govern de Noruega interpreta aquest tractat en el sentit de que Dinamarca no podrà, durant vint anys exercir dret de sobirania sobre la Groenlàndia oriental, però en canvi entén que el tractat la facultava a exercir aquest dret sense limitació. Dinamarca proposava sotmetre la qüestió a un arbitratge quan el Govern de Noruega ha

resolt el plet ocupant els territoris objecte de litigi.

Noruega ha tingut fins ara el prestigi ben guanyat d'ésser un país addicte a les institucions arbitrals de Ginebra i de La Haia. Tantmateix, no ha dubtat gens a imposar la seva voluntat per la força i a cometre una violació de territoris contra un país com Dinamarca que ha suprimit completament el seu armament.

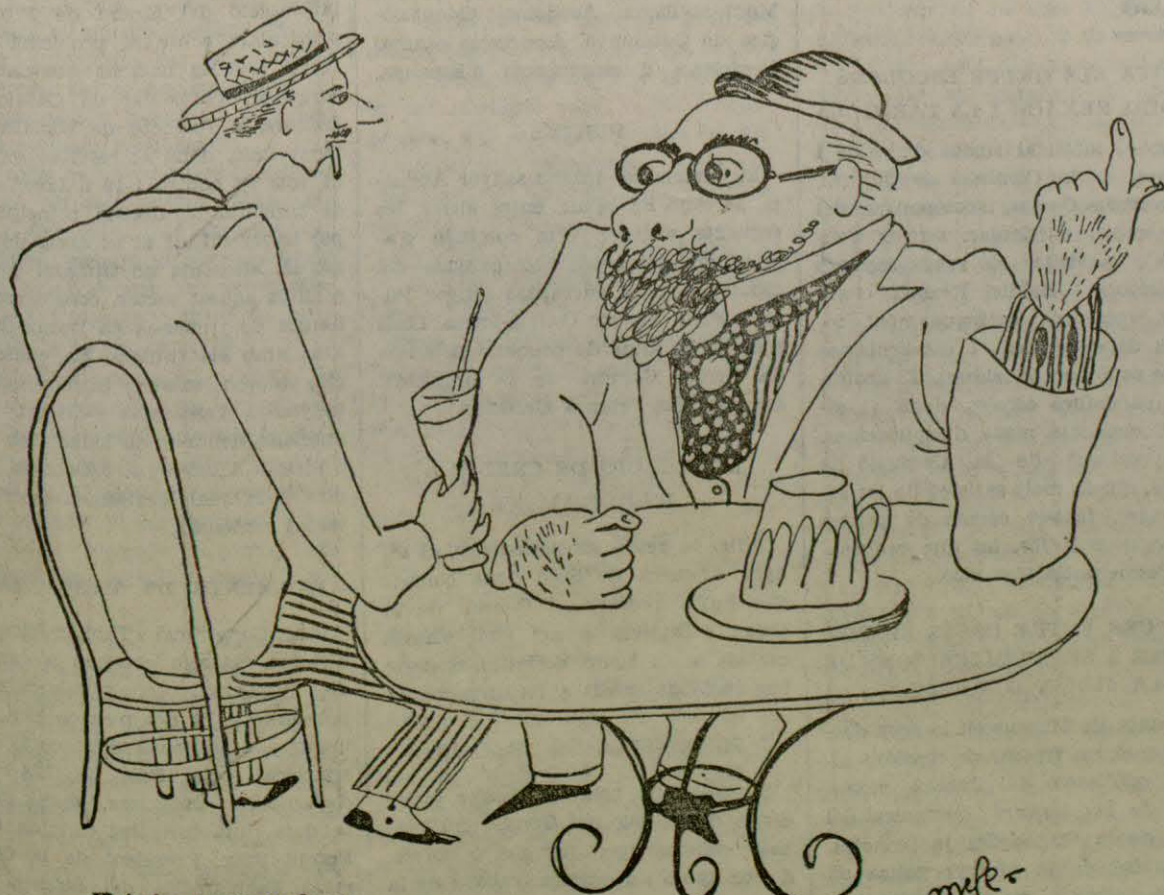
No fa gaire que aquesta actitud de Dinamarca era objecte d'elogis unànimes. Els campions del pacifisme internacional posaren Dinamarca com un exemple digne d'ésser imitat. Si la política pacifista no és una expansió retòrica ara es presenta una ocasió de provar-ho. El precedent tindria un dia o altre efectes de més transcendència si actua com el de Noruega podien cometre sense que la separació fos immediata. Un atemptat contra el dret mai no és una qüestió petita.

J. O.

Català:
llegeix cada dia
L'OPINIÓ

CONVERSA INNOCENT

per Melle

—El trobo massa moderat.
—La por que et fa que el concedeixin!